

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

19e jaargang nr.44

=====
nadruk verboden

=====
20 juni 1975

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Zoals gebruikelijk te doen wijs ik u er allereerst op, dat wij, sprekers van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Ons onderwerp van heden dient van geestelijke aard te zijn. Ik koos hiervoor de titel:

N O O D L O T
=====

Dat gebeurde niet geheel willekeurig, want, zoals u weet, is het heden vrijdag de 13e.

Wanneer je te maken krijgt met een mens, die fatalistisch is ingesteld, zal deze vaak stellen: Waarom zou ik mij druk maken? Ik kan toch niet anders. Een instelling, die vooral in de westerse wereld niet al te prettig zal worden aanvaard. Want de westelijke opvatting van het leven luidt nu eenmaal: altijd meer streven en werken. Wanneer God het goed met je meent, word je rijk en wanneer hij het nog beter met je meent, blijf je arm, maar krijg je daarvoor dan de eeuwige zaligheid cadeau.

Wanneer ik echter tracht hetgeen men onder noodlot pleegt te verstaan tracht te ontleden, verkrijg ik, uitgaande van mijn eigen denkwijze, de volgende gegevens:

Over het noodlot spreekt een mens vooral op ogenblikken, waarop hij het gebeuren niet geheel meer kan beheersen en niet geheel meer in zijn macht heeft. Daarbij gaat hij niet uit van de oorzaken, die tot de toestand hebben gevoerd, maar gaat hij uitsluitend uit van zijn ogenblikkelijke toestand, die het gevolg kan zijn van vele voorgaande oorzaken.

In hetgeen men zo noodlot pleegt te noemen, zijn altijd weer vele factoren uit het verleden mede verwerkt. In de eerste

plaats spelen bijna altijd factoren van karmatische aard een rol. Daarnaast zal een mens in zijn leven vele beslissingen nemen, die elk voor zich goed schijnen af te lopen, tot hij geen juist inzicht meer heeft in zijn mogelijkheden en noodzaken. Hij meent dan, dat hij veel meer kan bereiken dan in feite het geval is, waarop de misslagen volgen.

Dergelijke misslagen kunnen, vooral wanneer zij een enkele persoon treffen, zwaar aankomen. Maar indien ik een voorbeeld mag putten uit het onderbewustzijn van het medium, kan ik u een voorbeeld geven van een dergelijke toestand, die zelfs een concern kan treffen.

U herinnert zich mogelijk, dat Pakhoed, een transport-firma, die zich meer en meer ook tot een soort holding-compagnie ontwikkelde, op een gegeven ogenblik de bekende grutterijen van de Gruyter kocht. Maar de nieuwe eigenaars waren kennelijk niet bepaald voor grutter in de wieg gelegd.

Wat gebeurt er? Men koopt een going-concern, dat bij een nieuwe aanpak ongetwijfeld weer veel beter zou kunnen gaan functioneren en binnen korte tijd loopt alles verkeerd. Ofschoon men in staat is onroerende bezittingen af te stoten, daalt het feitelijke rendement steeds bij toenemende lasten.

Degenen, die bij dit alles nauw betrokken waren, spreken nu over een noodlottige samenloop van omstandigheden, de onverwachte ontwikkelingen op de wereldmarkt, de veranderde koopgewoonten van het publiek enz. Men treft volgens deze uitspraken geen schuld, daar immers omstandigheden, die geheel buiten hun beheersing liggen, voor het onaangename resultaat verantwoordelijk kunnen worden geacht.

Kijk je naar de feiten, dan ziet het er wel wat anders uit: Deze heren hebben gemeend, dat het mogelijk was de zaak voort te zetten op de wijze, waarop zij reeds bestond om haar dan langzaam en grotendeels middels financiering uit eigen winsten uit te bouwen. Zij hadden echter te maken met een zaak, die reeds op instorten stond.

Dientengevolge hadden de kopers op korte termijn zeer veel moeten investeren en andere geldeisende maatregelen moeten nemen. Dit nu heeft men niet gedaan - ook al werd men gewezen op de noodzaak snel veranderingen aan te brengen in de zakelijke samenhang van deze firma.

Zeker, men kan stellen, dat niet geheel verwachte ontwikkelingen in feite voor de verliezen verantwoordelijk kunnen worden gesteld, maar waar is dit niet, daar men zeker met enig groter inzicht in het geheel een aanpassing had kunnen bewerkstelligen, voor de nu als oorzaak genoemde factoren een overheersende rol zouden kunnen gaan spelen.

De werkelijke oorzaak ligt voor een groot deel in de beslissingen, die men kort na aankoop heeft genomen en de visie, die men in deze tijd reeds ontwikkelde. De besluiten, die men verder genomen heeft, de wijze, waarop men meende met onroerend goed op zeer korte termijn winsten te kunnen maken, spelen verder een rol tot op het huidige ogenblik, waar men eindelijk begint toe te geven, dat men, zakelijk gezien, een strop heeft gehaald.

Zeker, dit is een wel zeer zakelijk voorbeeld en ik kan mij voorstellen, dat menigeen het geestelijk belang van een dergelijk voorbeeld niet onmiddellijk zal inzien.

Maar dergelijke zakelijk voorbeelden spreken toch vele mensen aan en kunnen vaak voorbeeld zijn voor meer persoonlijke ontwikkelingen, die zich in een ieders leven wel afspelen. Want ook in het zuiver persoonlijk bestaan van de mens ziet men steeds weer, dat de mensen een bepaald doel nastreven, maar denken dit met weinig moeite en op kosten van anderen te kunnen bereiken. Maar zij komen nooit daar, waar zij zouden willen zijn.

O, iemand in dergelijke omstandigheden klopt zich, vóór de mislukking kenbaar is, voortdurend op de schouder en zelfs nadien - mogelijk in de hoop, dat anderen mee zullen gaan kloppen en zeggen, dat men het toch zo goed doet.

Indien die mensen echter rekening zouden houden met hun innerlijk, zouden zij toe moeten geven, dat hetgeen zij doen niet geheel bevredigend is. Het is gewoon niet, zoals zij innerlijk gevoelen, dat het zou moeten zijn.

Ook in het persoonlijke leven komt dan steeds weer dat fatale ogenblik, waarop men moet konstateren, dat alle werken, alle verwachtingen kennelijk voor niets zijn geweest. Of je kunt zelf niet meer mee, een zakelijke mogelijkheid gaat opeens teloor, men voelt opeens, dat men te oud is geworden enz. enz. Men heeft dan opeens het gevoel: het leven gaat voort, de mogelijkheden die ik voor mij begeerde, zijn er nog wel, maar voor mij bestaan zij niet meer. Ik sta er mooi naast.

Heel veel mensen gaan dan bij de pakken neer zitten en zoeken naar iets, waaraan zij een dergelijke ontwikkeling kunnen wijten. Maar zo kom je natuurlijk niets verder.

Stel dat iemand begint met het besef, dat je in het leven nooit alleen maar van uiterlijkheden zonder meer uit moogt gaan en altijd weer rekening moet houden met eigen innerlijk. Dan wordt de toestand toch wel enigszins anders.

Dan beseft men opeens, dat eigen diepste innerlijk in alle ontwikkelingen, plannen, werkzaamheden mede een rol moet kunnen spelen, begrijpt men ook, dat vaak de innerlijke geestelijke ontwikkelingen in de mens van groter belang kunnen zijn bij een goede besluitvorming en bestreving dan alle rationele benaderingen van wereld en leven.

Een mens, die uitgaat van zijn meest innerlijke waarden, zal soms in de ogen van anderen onbegrijpelijke beslissingen nemen. Maar wanneer die zijn genomen, heeft hij een gerichtheid en inhoud in zijn bestaan, waardoor vele verdere mislukkingen of ineenstortingen kunnen worden voorkomen.

Het is dus niet het noodlot zonder meer, dat aansprakelijk kan worden gesteld voor vele ontwikkelingen in het menselijk bestaan. Wel kan men stellen, dat je als mens geboren wordt met een zekere aanleg. Dat is juist. Ik kan zelfs tot op zekere hoogte meegaan met mensen, die wat bitter opmerken, dat zij toch niet gevraagd hebben om geboren te worden.

Tot op zekere hoogte slechts. Want het ik heeft wel degelijk besloten een bepaald voertuig voor zich op te eisen, toen dit eenmaal in de maak was. Men heeft het lichaam zelf bezielde en in zoverre zal het ik dus zelf en door eigen besluiten of vergissing tot deze geboorte in de stofwereld zijn gekomen.

Vaak beklagen mensen zich over de beperkingen, die in hun leven voor hen bestaan en stellen, dat zij dit toch nooit zelf gewild hebben. Mogelijk wilde men deze beperkingen van eigen leven en bestaan niet expliciet, maar bij de aanvaarding van een bepaald leven is inbegrepen, dat men ook de beperkingen, die aan voertuig en wereld verbonden zijn, dient te aanvaarden.

Men kan zich dus volgens mij nooit terecht over dergelijk dingen beklagen en mag zeker niet stellen, dat dit nu eenmaal een onontkoombaar noodlot was. Het is en was uw eigen beslissing, ook wanneer u terecht daarbij zou kunnen opmerken, dat u deze kanten van het gekozen bestaan dan toch maar mooi over het hoofd heeft gezien.

Wanneer je b.v. van de trap valt en een been breekt, omdat je meende, dat die trap enige treden korter was dan zij is, is er sprake van een vergissing. Kun je nu terecht beweren, dat dit een onontkoombaar noodlot is, dat de schuld hiervan bij de trap ligt en niet bij eigen onoplettendheid? Volgens mij zal men moeten toegeven, dat men dit ongeval wel niet zelf begeerde, of zelfs de mogelijkheid ervan tijdig kon inzien, maar dat eigen onoplettendheid en onnadenkendheid toch het ongeval in feite veroorzaakten, zodat men zelf aansprakelijk is daarvoor.

Goed: u kiest mogelijk een lichaam, zonder met alle dingen rekening te houden. Maar toch komt u door eigen keuze in het stoffelijk leven terecht. Daarmede komt u ook terecht in een menselijke maatschappij, die bepaalde gewoonten en vooroordelen heeft. Je wordt als kind meegesleept naar de een of andere groep, zodat de een in zijn jeugd bevrijd heet, de tweede hervormd, de derde gereformeerd of katholiek. Men leert je bepaalde dingen en stelt, dat deze een eeuwige waarheid zijn, die je maar hebt te aanvaarden, waarmee je voortaan maar hebt te leven.

Waar. Maar wanneer je je daardoor laat bepalen en zo minder vrij bent in je leven, geldt nog steeds, dat er geen enkele kracht bestaat, die je kan dwingen je leven, denken en handelen zo door anderen en hun opvattingen geheel te laten bepalen, tenzij mogelijk in uiterlijkheden, die voor eigen ontwikkeling niet beslissend behoeven te zijn. Want je kunt zelfstandig nadenken.

Wanneer iemand je een onbewezen stelling voorhoudt en stelt, dat dit de enige waarheid is, kun je die stelling aanvaarden of verwerpen. Maar je zou je ook vooral af kunnen gaan vragen: Wie is degene, die dit feitelijk tot mij zegt? Is het wel geheel en zonder enige twijfel juist? Of zou het ook nog anders kunnen zijn?

Wanneer men op de laatste wijze reageert, behoudt men een grotere vrijheid van denken, die dan weer betekent, dat je op ogenblikken, dat een sterk dogmatisch denken je zou kunnen schaden, of een grote beperking van je mogelijkheden in zou houden, de vrijheid behoudt om na te denken en bewust te handelen.

Het noodlot, waarover vele mensen zich plegen te beklagen, blijkt niet zelden veroorzaakt te zijn door hun eigen stardogmatische houding in het leven, waardoor zij zowel hun innerlijk erkennen als hun verstandelijke vermogens

hebben beknot of geheel uitgeschakeld.

Je wordt als mens wat ouder, komt in de maatschappij, waarin het gezin nog steeds de bouwsteen is. Je besluit dus je te samen met een gezin of gezellin als bouwsteen aan te sluiten. De reactie is dan na enige tijd vaak: tja, ik heb nu wel een aardige kerel of een leuke meid gehuwd, maar en dan komen de bezwaren, lopende van snurken tot erger. Soms betreurt men dan, dit niet vroeger te hebben geweten en meent voor zich, dat dit nu eenmaal je noodlot schijnt te zijn.

Maar je hebt die keuze zelf gemaakt. Je bent er bovendien niet zonder meer blijvend aan gebonden, ook al zal uw omgeving dit mogelijk aannemen. U kunt wel degelijk trachten iets te doen, aan hetgeen u hindert - wat kan lopen tot het slapen met oorkleppen om zo het snurken niet te horen, tot het bewust en overwogen weer je eigen weg verder gaan.

Ook hier blijkt de oplossing te liggen in de wijze, waarop je zelf de zaak benadert en de wijze, waarop je zelf en bewust een oplossing kiest, voor hetgeen je ergert.

Jongeren hebben vaak het gevoel, dat het gezinsleven toch eigenlijk maar een blok aan je been is. U hebt mogelijk gelijk, maar u hebt dan toch wel zelf een keuze gemaakt. U hebt gekozen voor een vaste relatie, die voor u kennelijk emotioneel aanvaardbaar was, die maatschappelijk aanvaardbaar was voor u. Zeg dan niet, dat het later uw noodlot is, dat u met deze beperkingen van uw vrijheid moet leren leven. U hebt het uiteindelijk zelf gewild.

Wanneer blijkt, dat deze band voor u niet te dragen is, dan heeft het nog geen zin bitter te worden, de partner, God en de gehele wereld te gaan haten. Ook nu kunt u uw lot in eigen handen nemen, zelfs indien de maatschappij dit minder gepast acht, of uw geloof u zegt, dat dit geen aanvaardbare uitweg is.

U hebt de mogelijkheid zelf een beslissing te nemen. Spreek dus niet van noodlot, want de zaken liggen wel degelijk anders dan u zich pleegt voor te houden, wanneer u zich neerlegt bij een onontkoombaar lot.

Mogelijk redeneert u dan, dat elke mens eens zal moeten sterven, zodat dit dan toch wel een menselijk noodlot is. U hebt gelijk in zoverre, dat dit voor de meeste mensen zonder meer waar is. Want de mens pleegt te leven in een voortdurende slijtageslag, waarbij hij steeds weer zichzelf dringt of dwingt tot acties, leefgewoonten aanvaardt, voedingsgewoonten aanneemt, die niet bij hem en zijn lichaam passen.

Zeker, er kan dan een ogenblik komen, waarop je sterft, vroeg, te vroeg volgens jezelf en anderen. Maar vergeet daarbij dan niet, dat je langer had kunnen leven, wanneer je anders had geleefd, rekening had gehouden met je lichamelijke behoeften en mogelijkheden, zo goed als met je innerlijk erkende noodzaken.

Men kan stellen, dat een dergelijke leefwijze de mens welhaast wordt opgedwongen door zijn omgeving. Zeker, maar die dwang is toch niet zo onontkoombaar, als men zichzelf vaak pleegt voor te houden.

Leeft u in een ernstig vervuild milieu? Wanneer U

dit onaanvaardbaar acht, kunt u genoeg nemen met mogelijk materieel mindere omstandigheden en vertrekken naar een volgens U gezonder milieu. Wanneer u dit werkelijk wenst, moet u ook maar bereid zijn daarvoor de nodige offers te brengen. Maar niemand dwingt u ergens te blijven, waar u meent niet prettig en gezond te kunnen leven. De dwang, waaronder u meent de lijden, scheidt u voor het grootste gedeelte zeker zelf. Dus spreek ook in dit verband niet over een onontkoombaar noodlot.

Met deze inleidende beschouwing heb ik reeds getracht u duidelijk te maken, dat veel van hetgeen de mensen noodlot, kismet, fatum noemen in feite een kwestie is van luiheid of het doen van een keuze, die men voor zich niet wil toegeven. In zeer vele gevallen zijn dergelijke woorden zelfs een uitvlucht of een poging bepaalde feiten in een ander daglicht te stellen.

"Toen ik jou ontmoette, gebeurde er iets in mij. Dit was voorbestemd, kismet, fatum, ons lot. Wij waren van het begin van alle tijden voor elkaar bestemd..." Maar als je dergelijke gevallen dan een tiental jaren later nagaat, blijkt er van dit noodlot niet veel over te blijven en wordt het waarschijnlijker, dat de oorzaak van dit alles een foute ontsteking van biochemische aard is geweest.

Wij kunnen met dergelijke woorden wel schermen, maar later blijkt vaak, dat zij alleen gediend hebben om een excuus te vinden voor dingen, die wij niet wilden aanvaarden, zoals wij dezen innerlijk toch reeds beseften.

Er zijn mensen die menen, dat het hun noodlot is alles steeds weer mis te zien gaan, alles steeds weer als een tegenvaller te moeten beleven. Maar bij nader beschouwing berust een groot deel van de mislukkingen enz. voornamelijk in een eigen verkeerde mentaliteit. Ook hier is het noodlot een uitvlucht, zoals vele andere uitspraken, die je vaak hoort.

"De mensen willen mij nooit begrijpen" mompelt menigeen om zijn gebrek aan aanvaarding en contact met anderen weg te verklaren. Maar de vraag is, of zo iemand wel ooit de moeite heeft gedaan om en ander te begrijpen. Want hoe kun je begrip van anderen verwachten, wanneer je je niet eens de moeite geeft na te gaan en te begrijpen, hoe je die anderen zou moeten benaderen?

Om het eenvoudig voor te stellen: Wanneer u in het nederlands begint te praten tegen een lap, die u in het laps antwoord geeft, moogt u dan uw verklaringen herhalen en zo er geen voor u bevredigende reactie komt op uw woorden, vervolgens uitroepen: die vent luistert niet naar mij, hij wil mij niet begrijpen. Is dat nog redelijk? Maar onder mensen vind je er heel wat, die menen, dat iedereen hun taal, ja, hun niet eens duidelijk uitgedrukte gevoelens zonder meer dienen te begrijpen en daarmee rekening dienen te houden. Wanneer dit niet gebeurt, geven zij anderen de schuld of stellen, dat het hun noodlot is als onbegrepen genie door het leven te gaan.

Een dergelijke benadering van het leven is kolder. Dergelijke beschuldigingen aan anderen, een verwijzen naar het onontkoombare noodlot ook, zijn niets anders dan pogingen

om eigen verplichtingen, aansprakelijkheden, fouten op anderen, of desnoods op het onbekende, af te schuiven.

Het feit, dat je dit doet, is belangrijker dan de uitvlucht, die je gebruikt; onverschillig of je je beroept op economische tendenzen, veranderingen in het sociaal gedrag van anderen, onbegrip, een god of duivel, die ingreep. Zeker is altijd weer, dat hetgeen wij onaanvaardbaar achten, mede is ontstaan uit onze eigen fouten, mede werd veroorzaakt door onze eigen reacties.

Laat ons ook eens zien, hoe het geestelijk er voor staat. Mogelijk zien wij dan, dat in bepaalde gevallen het woord noodlot niet geheel ten onrechte gebruikt kan worden.

Bijna dichterlijk zou de mens kunnen zeggen: Ik ben eens uit licht geboren, een vonk, door duister heenge-snelde. Toen heb ik een eigen wereld mij gebouwd en zo, met eigen zijn vertrouwd, ben ik mijzelf geworden.

Ik ben ontstaan. Natuurlijk. Maar dit ontstaan was, daar het ik niet aanwezig was en dus geen bewustzijn of keuzemogelijkheid bezat, niet eigen wil. Dit kunt u noodlot, of zo u wilt, een goddelijk ingrijpen noemen.

In het ontstaan heeft het ik vorm gekregen, gestalte, inhoud. Maar bij alle ontwikkelingen hebben eigen bewustzijn, wil en keuze tenminste mede een rol gespeeld. Toch kun je ook dan nog terecht stellen, dat je beginpunt niet door jezelf is bepaald, maar door een andere kracht.

Stel dat je leeft door vele werelden en sferen. Maar steeds weer blijkt, dat je eigen instelling je in het bijzonder responsief maakt tegen geestelijke werkingen, krachten en invloeden van bepaalde aard.

Dat is noodlot, want deze ontwikkeling lag reeds opgesloten in het eerste ontstaan van het leven als een zelfstandig ik. Je ik behoort tot een bepaalde straal, past in een bepaalde voor dit ik meest harmonische omgeving en zal daarin steeds weer terug moeten keren.

Je mogelijkheden zijn dus begrensd. Maar wat je binnen deze beperking bent, doet, beleeft, maak je nog steeds zelf uit. Dat blijft gelden, ook wanneer de mensen vaak menen, dit alles als karma te moeten beschouwen.

In het denken van de meeste mensen is karma ook een soort noodlot, zoals u weet. Alleen doet dit noodlot denken aan afbetaling: zondig vandaag, betaal in het volgende leven.

Mensen redeneren vaak: ik ken nu wel veel tegenslagen, maar dit is ongetwijfeld reeds door mijzelf veroorzaakt in een vroeger leven. Wanneer je de theorie van reïnkarnatie aanvaardt, klinkt dit redelijk. Maar toch zit hier een haakje aan vast.

U weet niets meer van dit vorige bestaan. U wordt niet meer gedreven door dezelfde gevoelens, oordelen en vooroordelen, die dit vorige bestaan voor u bepaald zouden hebben. U staat geheel nieuw in het stoffelijke leven. U hebt voordien een tijd van geestelijk bestaan doorgemaakt en komt op de wereld met hoogstens zeer vage en beperkte herinneringen aan vorige stoffelijke levens - zo dezen al tot uw bewustzijn door kunnen dringen.

Goed. U komt naar de wereld toe om te inkarneren met een bepaalde instelling en een bepaalde kennis, ervaring opgedaan in vorige levens. Het is duidelijk, dat u van dit alles in dit leven wel enig gebruik zult maken. U wordt dus, in hetgeen u bent en zult worden, voor een deel mede bepaald door die inhoud van uw persoonlijkheid.

Maar meent u, dat het ongeveer zo verloopt: iemand uit de geest staat met een rekening na u te kijken, konstateert dat u in het verleden iemand een klap op de neus gegeven hebt en beweegt daarom nu iemand anders om u een dergelijke klap te geven? Soms lijkt het, of de mensen iets dergelijks willen geloven. Maar op deze wijze bestaan karma en noodlot toch niet werkelijk.

In feite is het zo, dat u steeds weer vrij bent om te beslissen. Uw geaardheid, uw keuze van milieu e.d. zullen natuurlijk mede bepaald zijn door het bewustzijn, dat u in vorige levens verworven hebt.

Maar wat u met uw leven doet, wat U van uw mogelijkheden maakt, is toch werkelijk geheel uw eigen zaak. U kunt nooit terecht stellen, dat een gebeuren in uw leven alleen maar karma is. U kunt tenhoogste stellen, dat bepaalde onaangename en onafwendbaar schijnende gebeurtenissen in uw leven veroorzaakt werden door een gebrek aan besef voor de wereld en een groot gebrek aan kennis van jezelf.

Je moogt stellen, dat je in vele gevallen niet begrijpt, welke afwijkende eigenschappen uw ik bezit, uitgaande van het algemeen geldende standpunt van de wereld. U hebt mogelijk konfliktstoffen in en rond u zich op laten stapelen, zonder er ook maar iets aan te doen. U hebt mogelijk gehandeld of u bepaalde rechten had in de wereld, zonder bereid te zijn de bij dergelijke rechten passende verplichtingen op u te nemen. Dat brengt dan vaak bijna explosief voor u onaangename omstandigheden of conflicten tot stand, zeker. Maar dat is toch geen karma? Dat zijn dingen, die u, uit domheid, luiheid, onbegrip zelf hebt veroorzaakt. Indien u eerlijker en beter uzelf had willen bezien en uw eigen gedragingen en gedachten meer op uw innerlijk besef en verlangen had gebaseerd, zouden die problemen in deze vorm u zeker bespaard gebleven zijn.

En wanneer u aan onze kant komt, zult u na enige tijd zeker ook overstelpt worden door allerhande herinneringen, die u reeds lang vergaan achtte. Maar of u uzelf zo als u uzelf dan ziet ook durft aanvaarden en voor een ieder zo kenbaar durft leven of niet, is uw eigen zaak. Toch beslist dit, of u in het licht danwel in het duister zult voortleven. Dan zijn leven in licht of duister na de dood wel degelijk uw eigen zaak en niet een onontkoombaar oordeel van de Schepper of iets dergelijks.

Er is een grote rechter, die zijn wetten heeft gesteld, wetten die voor allen, ook voor u, van toepassing zijn. Eén van die wetten stelt, dat alleen degene, die de waarheid omtrent zichzelf aanvaardt, volledig en zonder voorbehoud, in het licht zal kunnen en willen leven. Iedereen, die meent, dat hij bepaalde facetten van eigen persoonlijkheid kan ontkennen of verhullen, komt alleen daardoor reeds te verkeren in de toestand, die men wel aanduidt met "buitenste duisternis".

Maar wie daarin terecht komt, veroorzaakt dit in feite zelf. Wanneer je in onze wereld begint aan taken, zou je dit mogelijk lot kunnen noemen. Ik zou b.v. kunnen stellen, dat het mijn noodlot is vanavond hier te moeten spreken.

Maar is dat wel waar? Ik heb zelf die taak gekozen. Toevallig komt het mij op deze avond goed uit hier tegenover u te zitten, maar het gebeurt ook wel eens, dat je andere dingen ook moet doen en dus liever geen redevoeringen zou gaan houden. Je doet dit dan toch, omdat je voelt dat dit een taak, een verplichting in feite, is, die je op je genomen hebt.

Maar het is zeker geen noodlot. Ikzelf heb die verplichting aanvaard. Ik heb deze richting van werken gekozen. En indien een andere entiteit mogelijk af moet dalen in een zeer duistere wereld om daar, in een allesbehalve aangename wereld, te trachten iemand, in wie enig waarheidsbesef is ontwaakt, te helpen enkele schreden omhoog te doen uit de drabbige modder van algeheel isolement naar een meer aanvaarden van het bestaan, dan heeft ook deze zelf die taak gekozen. Niemand heeft hem bevolen deze dingen te doen, maar hij heeft gekozen voor een bepaalde vorm van arbeid en dit betekent dan, dat hij ook dergelijke zaken volbrengt, zelfs wanneer hij dit een minder aangenaam deel van zijn werkzaamheden acht.

Noodlot is dus in feite niet zo werkelijk als men kan vermoeden. Er is natuurlijk altijd wel ergens een grens te vinden, waarbij wij kunnen zeggen: voor alles, wat hier bovenuit gaat, hebben wij geen bewuste macht tot zelf beslissen.

Maar dan moeten wij daarnaast ook toegeven, dat wij in het geheel van onze ontwikkeling zoveel dingen zelf hebben bepaald, dat niemand ons wezenlijk dwingen kan. Niets en niemand overvalt ons met gebeurtenissen, waarop wij geen antwoord kunnen vinden - ook al lijkt het onszelf soms wel het geval te zijn.

Wanneer wij zelf geen antwoord weten op een probleem, dan is dit het gevolg van iets, wat in ons niet deugt, iets wat door ons niet beseft wordt. Dus niet iets, wat ons van buitenaf wordt aangedaan.

Als vanzelf kom je bij een dergelijk onderwerp tot enig filosoferen. Je kunt op vele wijzen je gedachten uitdrukken. Als mijn eigen denken hier een rol mag spelen, zou ik willen zeggen:

Wij zijn in ons bestaan vaak minder vrij, dan wij wel veronderstellen. Maar dat komt, omdat wij een weg hebben gekozen, die ons tot een tijdelijke eenzijdigheid dwingt.

Het leven lijkt soms net een snelweg: soms kun je afslaan, maar wanneer je een dergelijke afslag laat liggen, zijn er vaak lange stukken, waarop je wel voort moet rijden langs de weg, of je dit nu wilt of niet.

In ons leven zien wij dit effect vaak optreden. Wij kiezen een bepaalde weg, soms alleen maar, omdat die zo gemakkelijk en voor de hand liggend schijnt te zijn. Dan komen wij tot de konklusie, dat wij de eenmaal ingeslagen weg niet meer kunnen verlaten, vóór een bepaald punt in onze ontwikkeling bereikt is.

Maar dat is zeker geen noodlot. Wij hebben die weg zelf gekozen en wanneer wij misschien een kaart bij de hand hadden gehad, zouden wij hebben gezien, waaraan wij begonnen, maar waarschijnlijk toch geen andere weg ingeslagen zijn.

Wij moeten begrijpen, dat de beperkingen van onze vrijheid voornamelijk in onszelf schuil gaan.

Wanneer ik een mens zie, die voortdurend spreekt over alles, wat hem van buitenaf dwingt voort te gaan in een bepaalde richting, ook tegen zijn eigen verlangens in, zo vraag ik mij onwillekeurig af: Mens, heb je soms de moed niet om werkelijk jezelf te zijn?

Ik weet wel, dat dit jezelfzijn een kreet is, die in deze dagen op aarde heel vaak gehoord wordt. Maar jezelf zijn wil ook zeggen: jezelf waarmaken. En dat kun je vaak alleen, wanneer je daar de nodige offers voor durft brengen.

Denk in dit verband eens aan een Vincent van Gogh. Hij was een grandioos kunstenaar, maar niet iemand, die erkenning kreeg tijdens zijn aards bestaan. Toch wilde hij niet anders dan schilderen op zijn wijze, omdat hij alleen zo het gevoel had zichzelf te kunnen zijn.

U kunt dan aanvoeren, dat de man geestesziek is geworden en vele vreemde dingen heeft gedaan, ja, dat hij zelfs eens zich een oor heeft afgesneden uit een soort liefdesverdriet. Als u daarover nadenkt, kunt u zelfs zeggen, dat u niet graag een dergelijk leven zoudt voeren. Mogelijk hebt u gelijk, gezien vanuit uw persoonlijkheid. Maar zeker is, dat Vincent een leven koos, waardoor hij zichzelf waar kon maken.

Wanneer je ziet, hoe in grote musea gehele zalen worden opgebouwd rond enkele van zijn kunstwerken, kun je echter ook stellen, dat deze mens zeker niet voor niets heeft geleefd. Maar hij leefde dan wel voor hetgeen hij in zichzelf was en niet voor datgene, wat de gemeenschap wenste, dat hij zou zijn.

Een probleem, dat wij steeds weer tegenkomen. Stel dat een mens geboren wordt met een gave en voorliefde voor cijfers. Wanneer een dergelijke mens boekhouder weet te worden, of een dergelijke baan weet te krijgen, slaagt hij in zijn leven. Indien hij b.v. door dwang van zijn ouders boer zou moeten worden, zou hij mogelijk een goed bedrijf kunnen hebben, maar in zijn eigen leven zou hij zeer waarschijnlijk falen.

Wanneer een ander dan opmerkt, dat een leven als boekhouder toch wel erg burgerlijk en eentonig is, zo kan hij dit voor zichzelf mogelijk terecht stellen. Maar hij zal gelijktijdig moeten kunnen aanvaarden, dat een ander alleen in dergelijk omstandigheden zichzelf kan zijn en dus alleen zó waarlijk leeft.

Soms rijst de vraag bij iemand: wat wil ik zijn, wat moet ik zijn in het leven? En dit is een vraag, die maar heel moeilijk te beantwoorden is. Want in elke mens leven honderden wensdromen, waarvan hijzelf wel begrijpt, dat zij als werkelijkheid voor hem niet haalbaar zijn. Hoeveel mensen dromen er niet van om millionair te worden en dan voor eeuwig in Disneyland te wonen of iets dergelijks, terwijl anderen er weer van dromen, de wereld van de mensen geheel achter

zich te laten en als een nieuw soort Robinson Crusoe in eenzaamheid te leven?

In feite droomt men dergelijke dingen juist, omdat men innerlijk wel weet, dat zij toch nooit waar zullen worden. Voor mij mag daarom een ieder voor zich heen dromen, want dergelijke voorstellingen zijn niet echt.

Aan de andere kant zal men er goed aan doen te beseffen, dat wij dergelijke dromen bewust of onbewust dromen om zo te ontsnappen aan een werkelijkheid, waarin wij tegen wil en dank bevinden.

Iemand, die zich onzeker gevoelt, zal meestal onaangename dromen dromen. Iemand, die zich zeker gevoelt, heeft eerder suksesdromen. Maar in beide gevallen wordt iets van het werkelijke leven hierdoor gekompenseerd. De onaangename droom doet de man, die onzeker is, beseffen, dat het leven eigenlijk zo kwaad nog niet is. De suksesdroom maakt je duidelijk, dat je, ondanks je zelfverzekerdheid, nog niet alles bereikt hebt en waarschijnlijk ook niet alles zult kunnen bereiken.

Belangrijk bij dit alles blijft steeds weer het doel, dat je jezelf - emotioneel en verstandelijk - weet te geven. Er is een oud verhaal, dat handelt over een wijsgeer, die zich elke dag weer neerzette aan de rand van een spiegelen-de vijver. Hij schouwde dan de gehele dag in deze plas en bezag zichzelf.

Eens kwam er een leerling voorbij, die de meester, toen deze zijn meditatie eindelijk onderbrak, vroeg: Heer, ik heb gehoord, dat u nu reeds veertig jaren lang hier zit en naar uzelf staart. Waarom eigenlijk?

Het antwoord luidde: Omdat ik nog mijzelf niet geheel ken. Want de wijsgeer had zich in het leven een enkel doel gesteld: hij wilde uiteindelijk eens geheel en goed beseffen, wie en wat hij werkelijk was. Wat anderen verloren tijd toescheen, betekende voor die meester een taak, die hem vreugde en vrede bracht en steeds weer gevoelens van bereiking en ontdekking deed beleven.

Daarom had de meester, die zo handelde, geestelijk gezien, volkomen gelijk en alle anderen, die zijn wijze van leven afkeurden, hadden ongelijk.

Voor ons geldt dit ook wel enigszins. Wij zoeken allen naar ons ware wezen. De een doet dit met een seance, een tweede met een kerkelijke plechtigheid, een meditatie, of een voetbalwedstrijd.

Wat men daarmede in wezen doet, is zoeken naar datgene, wat wij in wezen zijn en bewust zouden kunnen zijn. In de meeste gevallen kijken wij naar anderen, luisteren wij naar anderen en beseffen niet, dat wijzelf actief moeten zijn.

Mensen komen op seances luisteren naar de geest, omdat die zo mooi weet te zeggen, wat nodig is. Anderen houden zich bezig met God, het goddelijk Woord en de verdoemenis van alle ongelovigen enz., zoals weer een ander zich bezig houdt met het fantastisch goede spel van b.v. een elftal als Ajax of Feyenoord.

Want daarin vinden wij iets, wat wij zouden willen zijn: uitverkoren, ingewijde, stervoetballer enz.

Maar dan vermijden wij zo de werkelijkheid, waarbij het niet aankomt op illusies of de prestaties van anderen, maar op de vraag, wat wij zelf zijn. O, het is zo gemakkelijk ons in te beelden, dat wij één zijn met priesters, uitverkorenen enz. enz. Maar dit is dom. Want wij zijn en blijven onszelf.

De speler kan nooit gelijktijdig de toeschouwer zijn of omgekeerd. Je kunt niet gelijktijdig Gods uitverkorene zijn en een mens, die worstelt met zakelijke problemen. Je zult ofwel het ene, dan wel het andere moeten zijn.

Op deze wijze kun je niet ontkomen aan jezelf. Mogelijk zou je kunnen zeggen, dat de mens zichzelf tot noodlot wordt, juist omdat hij zichzelf niet beseft en daardoor ook niet vanuit zichzelf bewust maakt, wat er aan mogelijkheden en werkelijke waarden in hem schuilgaat.

Het is gemakkelijk genoeg mensen aan te moedigen. Je zegt dan b.v.: Mens, je kunt veel meer dan je denkt, je beschikt over heel wat meer gaven en eigenschappen, dan je vermoedt. Je kunt zelf heel veel meer. Wat zelfs de waarheid is. Maar zal die mens dan werkelijk zich daarvan bewust worden en gebruik gaan maken van zijn mogelijkheden?

Zal die mens niet denken, dat iemand anders hem eerst de nodige krachten zal moeten geven, dat een ander hem de nodige inhoud zal moeten verschaffen om meer te worden en te begrijpen?

Hoe vaak reageren mensen, die je zeggen, dat zij een bepaalde geestelijke taal wel degelijk aan kunnen, niet met de vraag, of er dan wel een goede gebruiksaanwijzing op het pakje staat? De mens zoekt vaak niet zelf en beseft niet, dat hij dan ook niets werkelijk kan verwerven en bereiken.

Ofwel een mens zoekt zelf, waarbij een voetbalwedstrijd een aardige afleiding wordt, of een kerkdienst in feite een ogenblik wordt van rust, waardoor je wat dichter bij een grotere werkelijkheid komt te staan en zelfs een seance tot een methode wordt om je meer bewust te worden van denkbeelden, die reeds ergens in jezelf onbewust bestonden, of je meer bewust te worden van krachten, die rond je zijn en komt verder, dan wel hij verliest zichzelf, maar ook zijn waarheid en werkelijk vermogen in dit alles.

Denk niet, dat je voor anderen moet denken. Deze wereld heeft geen behoefte aan leiders, geen behoefte aan trouwe volgelingen. Uw wereld heeft behoefte aan werkelijke mensen. En een werkelijk mens word je eerst, wanneer je bewust van jezelf en je eigen mogelijkheden leert leven.

Ik meen, dat menszijn impliceert, dat je steeds weer zoekt naar alles, wat je zelf bent, dat je probeert te erkennen, wat er in jezelf leeft en bestaat en dat je ook tracht die kennis en dat besef toe te passen op je relaties met de wereld, zodat je niet meer gaat spreken van plichten en offers, maar eerder zult spreken over erkende noodzaken.

Voorbeeld: Men zegt, dat de verplaatsing van de P.T.T. naar elders voor allen, die daarbij werkzaam zijn, een dwangsmatige deportatie betekent. Ik kan deze wijze van denken niet geheel volgen. Mogelijk ben ik dwaas, wat dit betreft, maar ik krijg het gevoel, dat degenen, die zich met dergelijke leuzen bezighouden, menen, dat hun functie en

het belangrijkste is, dat dit een onmisbaar deel van hun persoonlijkheid, een soort bezit beteekent.

Indien al deze mensen, die zo sterk protesteren, stellen: indien ik hier niet meer in de huidige functie werkzaam kan zijn, zal ik een andere taak zoeken, die ik wel in deze plaats kan vervullen en daarbij uitgaan van eigen kwaliteiten, eigenschappen en mogelijkheden en niet alleen van de eisen, die zij aan de gemeenschap menen te moeten stellen, is er geen deportatie, waar of niet. Ik zie de verplaatsing van een deel van deze instelling naar elders dan ook niet als een dwang op de werknemers. Wel zie ik het als een dwaasheid, maar dat is een ander hoofdstuk.

Ik geloof n.l., dat een decentralisatie van een apparaat, dat gebaseerd is op een centrale leiding en opzet, gelijktijdig een vermindering van efficiency en een stijging van kosten tengevolge zal hebben, terwijl het aantal verträgen en fouten lange tijd onvermijdelijk toe zal nemen.

Ik ben dan ook van mening, dat het splitsen van dergelijke bedrijven niet juist is. Indien men al wil decentraliseren, al of niet ten bate van arbeidsplaatsen elders, zo zal men dit beter tot stand brengen door taken, die de centrale overheid aan zich heeft getrokken, terug te brengen, waar zij in feite thuis behoren en gelijktijdig te vermijden, dat zaken, die in feite vooral plaatselijk van belang zijn in grotere ambtelijke apparaten centraal worden ondergebracht. Wat overigens alleen mijn persoonlijke mening is en in dit onderwerp verder niet veel terzake doet.

Waar het mij om gaat, is het volgende: Je bent veel vrijer dan je denkt, wanneer je je los maakt van de eisen, die je aan de wereld meent te mogen stellen en ook afstand neemt van eigen gevoelens van belangrijkheid, vooral wanneer dezen gekoppeld zijn aan het op een enkele, bepaalde wijze van functioneren binnen de gemeenschap.

Met enig zelfonderzoek zul je tot de konklusie komen, dat er voor jou nog wel andere wegen bestaan om dat, wat stof-felijk noodzakelijk voor je is, te bereiken. En wanneer je rekening houdt met de te hoge prijzen voor te geringe diensten, lijkt mij dat vooral op het gebied van dienstverlening met een glimlach nog heel wat mogelijkheden open staan.

Vraag je vooral steeds weer af: wat wil ik en wat kan ik werkelijk? Waar liggen mijn werkelijke innerlijke drijfveren en waar liggen mijn innerlijke krachten? De mens, die op deze vragen een antwoord vindt, zal zich veel minder gebonden achten aan uiterlijkheden en zal ook veel minder behoefte hebben aan allerhande soorten van bijgeloof om te kunnen verklaren, hoe sommige dingen plaats konden vinden.

Een mooi voorbeeld zijn de vele mensen, die iets willen doen, maar het gevoel hebben, dat dit niet mag. Waarop zij prompt doen, wat zij werkelijk willen en de gevolgen en de verantwoordelijkheid van zich proberen af te schuiven met de verklaring, dat de duivel hen daartoe heeft gebracht. Ik meen, dat voor de meeste van dergelijke stomiteiten zelfs de domste mensen geen verleiders nodig hebben. Zij zijn voor het bedenken en volvoeren daarvan zelf kapabel genoeg.

Onder een ladder doorlopen wordt dan gewoon weer een

kwestie van uitkijken, of er iemand op staat, die ergens mee kan morsen, niet iets, wat vermeden moet worden, omdat het altijd ongeluk brengt.

Dergelijke onbestemde angsten, verklaringen, die alles toeschrijven aan kwade invloeden buiten eigen ik, heeft men niet meer van node op het ogenblik, dat men beseft, wat men is. Ik ken de mens meer mogelijkheden toe, dan hijzelf gemeenlijk voor zich opeist. Indien ik de mens zou moeten beschrijven, zoals deze volgens mij kan zijn - en dus nog niet is - kom ik ongeveer tot dit beeld:

De mens wordt geboren in een wereld, die hijzelf gekozen heeft, al is hij zich daarvan na de geboorte meestal niet meer bewust. Zo vroeg mogelijk zal hij echter reeds zijn eigen aansprakelijkheden leren aanvaarden. Hoe meer de jonge mens in staat is volgens eigen neigingen en mogelijkheden zich te ontwikkelen, hoe meer hij ook in staat zal zijn verantwoordelijkheid voor eigen daden te dragen en hoe meer hij zich ook bewust is, van hetgeen hij werkelijk wil, werkelijk van belang acht.

Een mens, die werkelijk weet, wat hij wil, ontdekt al snel, dat, wat zij willen, uiteen valt in twee zaken: hij wil naar buitentoe voor zich bepaalde belevingen waarmaken en daarnaast innerlijk bepaalde belevingen doormaken.

De innerlijke ervaringen zijn gebonden aan het eigen potentieel van energie, dat gemeenlijk eerst naar buiten tot uiting kan komen op het ogenblik, dat men leert met zijn innerlijke krachten te werken.

Een mens, die gaat beseffen, wat hij is, kent ook de krachten, waarover hij kan beschikken. Hij zal dezen dan mogelijk gebruiken voor genezing, waarneming e.d. In ieder geval kan hij dan een deel van zijn innerlijke waarden ook buiten zich actief kenbaar maken. Iets, wat een mens, die niet tot zijn innerlijke werkelijkheid weet door te dringen, maar zelden zal bereiken.

De ideale mens beseft zijn kwaliteiten, maar is ook naar buitentoe een goed waarnemer. Hij ziet b.v. in de gezichten van anderen veel meer, dan men nu normalerwijze daaruit af kan lezen. Hij heeft door zijn innerlijk streven geleerd op alle dingen te letten tot de kleinste toe, daar innerlijk alles gelijkelijk belangrijk voor het ik is, van de grootste krachten tot de kleinste dingen toe.

Als een soort microphysionomist leest zo iemand b.v. in het gelaat van een mens tekenen van bepaalde ziekten, gedachtenprocessen, die zich door zeer geringe spiertrekkingen verraden enz.

De ideale mens heeft een beheersbare uitstraling en zou beschouwd worden als een goed magnetiseur, omdat hij levenskracht bezit en weet hoe deze eventueel aan anderen over te dragen.

De innerlijk bewust geworden mens ziet en hoort ook vele zaken, die in feite tot de wereld van de geest behoren. Hij is verder gewend op alle dingen te letten en zal daardoor gevoelens en innerlijke ervaringen zien, zoals anderen plegen te doen overstelpen door overgrote aandacht voor zaken buiten het ik.

De ideale mens begrijpt ook, dat je vanuit jezelf moet

leven. Hij begrijpt ook, dat je niet voor de gemeenschap kunt leven volgens de zin en wensen, die die gemeenschap tot uiting brengt, want zijn ego is nu eenmaal die gemeenschap niet.

Daarnaast beseft hij, dat hij zijn eigen wezen tot uiting moet brengen op een wijze, die zoveel mogelijk harmonisch is met alles, wat hij erkent en ontmoet. Hij is dan wel degelijk een goed lid van de gemeenschap, maar wordt in denken en daden nimmer de slaaf daarvan.

De ideale mens hanteert ook meer lichamelijke waarden beheerst en bewust. Hij snoept niet veel, omdat het nu eenmaal zo lekker is, eet niet veel, omdat men dit van hem verwacht, maar zal altijd weer datgene consumeren op dat ogenblik, waarop hij beseft, dat zijn lichaam dit werkelijk van node heeft.

De ideale mens beweegt zich zoveel mogelijk op eigen krachten voort en zal alleen van andere middelen tot voortbeweging gebruik maken, wanneer dit volgens zijn besef onvermijdelijk is. Hij stelt zichzelf steeds primair als een zelfbewegend wezen. Hij is zeker gezonder dan de doorsnee mens van heden.

Komplexen plagen hem ook niet, omdat hij voortdurend zichzelf toegeeft, wat er aan de hand is en steeds innerlijk beseft, waaraan hij toe is. Beslissingen, die hij treft, zal hij bewust aanvaarden met besef voor alle daarin aanwezige mogelijkheden. Hierdoor komt hij zelden of nooit in die konfliktsituaties terecht, die een normaal mens geestelijk kunnen kraken.

Ook de ideale mens zal ouder worden en dood gaan, maar dan eerst op een ogenblik, dat hij beseft, dat de wereld hem niet veel meer te bieden heeft. Hij bindt zich dan niet meer aan stoffelijke taken en beseft reeds tijdens zijn stoffelijk bestaan steeds meer omtrent de wereld na de dood. Op een gegeven ogenblik glijdt hij a.h.w. over van de ene wereld naar de andere, zonder dat de continuïteit van zijn bewustzijn ook maar voor een enkel ogenblik onderbroken wordt, of ook maar een enkel ogenblik angsten zijn wezen beheersen.

Dit is mijn ideaalbeeld van een mens. Ook deze mens zal ten dele bepaald zijn in het bestaan, al is het alleen maar door zijn oorsprong en eerste belevingen, waarop hij bij gebrek aan een eigen bewustzijn geen invloed uit kon oefenen.

Maar die ideale mens heeft zichzelf op basis van deze oerwaarden van zijn persoonlijkheid binnen het al toch tot een vrij en bewust wezen gemaakt, dat kontakten met de hoogste geestelijke krachten in zich weet te vinden zonder daarbij zijn kontakten met de laagst stoffelijke zaken ooit te ontkennen. De ideale mens aanvaardt zichzelf en de wereld, die hij beseft, zoals zij zijn. Hij spreekt dan ook niet meer van noodlot, kismet, karma, maar alleen van bewust leven.

Hebt U komentaar?

x

Houdt dit laatste ook een onthechting in?

-

Die onthechting volgens uw maatstaven ontstaat m.i. op het ogenblik, dat je beseft je gehecht te hebben aan zaken, die een dergelijke gebondenheid niet waard zijn.

Maar wanneer je jezelf kent en vanuit jezelf harmonisch leeft, is onthechting niet meer noodzakelijk, omdat je leeft op basis van bestaande harmonien en hetgeen u nog

gehechtheid zoudt willen noemen, alleen maar deel is van een harmonisch ervaren, dat relaties bepaalt zonder dat men zich bindt aan zaken, die op een bepaald ogenblik voor het ik niet meer harmonisch blijken te zijn.

Uit uw vraag is wel het volgende te distelleren: de meeste mensen hechten zich het meest aan die zaken en mensen, waaraan zij het minst hebben. Zij geven het grootste deel van hun affecties aan die zaken en personen, die voor hen geen feitelijk nut hebben en in hun leven geen enkele rol spelen, zij het ,dat zij bepaalde droombeelden of herinneringen voor hen tastbaar maken. Een dergelijke gehechtheid is niet afhankelijk van harmonie, wederkerigheid of betekenis, maar komt uit het ik voort zonder meer en voert de mens vaak tot de vreemdste excessen.

x Op het ogenblik, dat nood ontstaat, is een eenvoudig recept niet overzienbaar, meen ik.

- Inderdaad: wanneer de nood eenmaal bestaat, is een oplossing niet zonder meer te overzien. De enige raad, die dan gegeven kan worden, is: kies een actieve oplossing, die niet gepaardgaat met een vlucht voor het probleem.

Men heeft eens gesteld, dat de aanval altijd het beste wapen is. In deze gevallen klopt dat: je kunt niet weglopen voor een probleem. Om het op te kunnen lossen, moet je het onder ogen zien en uit de bestaande situatie een logische konsekventie trekken. Op grond daarvan kun je dan verdergaan. Je bent dan in ieder geval bevrijd van een schijnbare noodlotsdwang, verandert zijn probleem zodanig van aard, dat het eenvoudiger zal worden verdere spanningen en mogelijke problemen te overzien en zelfs voor het ik een wat grotere vrijheid te vinden. Maar dan moet je dus wel bereid zijn de konsekventies van je actie en eventueel te verwerven vrijheden volledig te aanvaarden.

x U stelt, dat je niets kunt doen aan je ontstaan en het behoren tot een bepaalde straal. Hoe?

- Je kunt niet je eigen ontstaan en je eerste bewustwording in het al bepalen, omdat je dan nog geen voldoende ik-besef bezit. Dit betekent, dat je ook de eerste tendenzen kunt bepalen, waardoor je ik vorm krijgt. Toch wordt juist hiermede de harmonie in dit ik voor bepaalde kosmische krachten bepaald, zodat je op grond daarvan tot een bepaalde straal, een bepaalde harmonische vorm van macht, gaat behoren.

Dit alles heb je niet bewust kunnen kiezen of beinvloeden.

x Een Drosteverpleegsterseffect. Want de eerste oorzaak is dan ook niet meer bewust van zichzelf.

- Dat heb ik t.a.v. het ego inderdaad gesteld. Of er voor ons bestaan een eerste oorzaak bestaat, die wel of niet bewust is, kunnen wij niet overzien, maar wij weten dus wel, op welk punt de mogelijkheid van bewust reageren voor ons begint. Om uw Drosteverpleegsterseffect te citeren: er komt een ogenblik, dat het beeld dermate gedetailleerd is, dat de voorstelling kenbaar wordt. Dat is het ogenblik, dat wij onszelf en onze wereld kunnen beseffen en dus onze vrije wil een rol gaat spelen, zodat wij vanaf dit punt niet meer door een onvatbaar noodlot, maar door onze eigen reacties bepaald zullen worden.

x Ik vind uw les goed, maar zwaar. Is er, daar de mens zwak is, niet iets van buitenaf, waarop wij een beroep kunnen doen?

- Hulp in de zin van een Heer, ik heb verkeerd gedaan, zorgt u nu, dat het weer in orde komt - een soort interkosmische verzekering van eigen zieleheil bestaat niet.

Wel bestaat de volgende mogelijkheid: indien ik een fout maak en deze erken - wat zeer belangrijk is - kom ik hierdoor tot een nieuwe harmonie. Mijn eigen instelling is door die erkenning dan veranderd. Indien deze instelling mede positief is, krijg ik hierdoor beschikking over nieuwe en voor mij bruikbare krachten.

Maar dan moet ik inderdaad positief reageren, dus niet weklagen over de zonden, die ik begaan heb, maar zoeken naar een weg om voor mijn daden op enigerlei wijze een compensatie te geven.

Hierdoor krijg je krachten uit deze nieuwe harmonie, die het vinden van een juiste weg vereenvoudigen. Het is dus niet een kwestie van God aanroepen, maar een zoeken naar een middel om besepte fouten te compenseren. Als wezenlijk deel van de kosmos ben je dan niet meer op eigen krachten alleen aangewezen, omdat je dan behoort tot de totaliteit en je daarop instelt. Zolang je openstaat voor deze totaliteit, zullen je vandaar krachten toestromen, die je helpen om meer met het geheel harmonisch te worden. Maar een basisharmonie, voortkomende uit erkenning plus wil tot handelen is noodzakelijk, omdat je zonder dit je nog steeds voor de werkelijke krachten van het geheel zult afsluiten.

Bidden om hulp en genade vind ik heel goed, wanneer dit maar de uitdrukking vormt van 's mensen wil en voornemen om positief te gaan handelen en zo eigen erkende fouten mede vanuit eigen wil en door eigen daadkracht te verbeteren.

Blijft een gebed alleen maar een bede om hulp, zonder dat er een eigen meer positieve poging tot verbetering van dit ik achter staat, dan haalt het weinig of niets uit.

Hiermede moet ik mijn bijdrage dan gaan besluiten. Ik heb getracht uw vragen zo duidelijk mogelijk te beantwoorden. Maar besef wel, dat een groot deel van mijn betoog een filosofie is. En elke gedachte draagt het kenmerk van de denker, zodat zij altijd persoonlijke waarden blijft behouden.

Dit was ook in mijn betoog het geval. U behoeft dus mijn stellingen en denkwijzen zeker niet zonder meer te onderschrijven. Maar mogelijk kunt u over dit onderwerp nog eens zelf verder nadenken, nu ook een ander standpunt door u werd aan gehoord.

Ik dank U voor uw aandacht en wens u verder een goeden avond.

--0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden

Ook in dit tweede deel zullen wij ons met geestelijke

zaken bezig moeten houden, maar mijn eigen voorkeuren liggen op meer poetisch gebied. Mogelijk hebt u een punt om mee te beginnen? Zomer?

Vandaag is het zomer geweest. Het was een zegen, maar verder komt er regen, regen, regen, het is alweer voorbij, het feest.

Wat overigens geen prognose was, dus maak u geen zorgen. Maar dat u zo sterk juist op een dergelijk onderwerp reageert, maakt duidelijk, dat u zeer gevoelig bent voor weersomstandigheden.

Hebt u wel eens opgemerkt, dat, wanneer de zon schijnt, de meeste mensen opgewekter, ja, blij zijn. Behalve wanneer het tegen de vakantie loopt. Dan zijn zij n.l. zo verbolgen, dat zij nog niet daar kunnen zijn, waar zij de zon hopen te genieten, dat zij de zon niet willen zien. En door hun gedrag de werking van de zon vaak voor een ander uitblussen. Dit gedrag zou je volgens mij kunnen omschrijven als een door de zon veroorzaakte vorm van geestelijke hooikoorts.

Wanneer u mij vraagt te spreken over het mooie zomerweer, dan vraagt u mij in feite te spreken over de wereld, zoals u dit wenst te beleven. En hoe wil een mens zijn wereld dan feitelijk beleven?

Ik droom van een wereld, die vrede kent. Ik droom van een wereld, die lachende leeft. Ik droom van een wereld, waarin blijde zang diepte aan mijn gedachten geeft.

Ik droom van een wereld, die altijd bestaat, waarin ik op alles kan bouwen, een wereld, waarin de band van mens tot mens getekend is door vertrouwen.

Ik droom van een wereld, die nooit zal bestaan, want mensen, die zo een wereld bouwen, gaan naar een sfeer voor een leer in geestelijk bouwen, een leven in licht, een leven in kracht, een leven in groter vertrouwen.

Vindt u dat fantastisch? Het is nog waar ook, hoor. De mensen denken vaak: wij moeten het hier op de aarde helemaal maken. Maar dat kun je niet. Weet u waarom niet? Omdat je mogelijkheden groter zijn dan die van de stoffelijke wereld. Dus wanneer je je geheel wilt ontplooien, het werkelijk helemaal wilt gaan maken, dan moet je naar een andere wereld toe.

En wanneer je niet in staat bent de gehele stoffelijke wereld zonder meer achter te laten, dan kun je als mens toch alvast gaan uittreden en je ervaringen omzetten in dromen. Ook dromen als deze:

Ik droomde, de wereld was kaal en was leeg. De mensheid was bijna verzwolgen. Alleen aan de noordpool daar dreef nog een schots. Daarop stond, wat men, die zongen van God en spraken van vrede op aarde, van kersttij en jeugd. Boven hen schemerde een kerstboom en in hen leefde een vreugd. Toch waren dit 's werelds laatste jaren ...

Pessimistisch? Het is maar een beeld, Toch zou ik geneigd zijn om een collega van mij te citeren, die de vraag voorgelegd werd, wanneer het nu eindelijk eens vrede op aarde zou worden.

Hij keek lang en ernstig naar het publiek en sprak toen gedragen: Wanneer van de laatste twee mensen op aarde er één naar onze zijde is overgegaan.

Een antwoord, waarom je eigenlijk wilt lachen en dat toch niet geheel zonder waarheid is. Het is trouwens ook wel te begrijpen: Het gehele bestaan op aarde en zelfs in bepaalde sferen is geheel gebaseerd op een conflictpatroon.

Wij moeten voortdurend botsen met de wereld en anderen, omdat wij alleen daardoor leren beseffen, wat voor ons de juiste richting is. Er zijn natuurlijk mensen, die een leven lang alleen maar blijven botsen, zonder er iets van te leren. Maar er zijn veel anderen, die van elk konflikt iets wijzer worden en zo hun koers in het leven steeds beter leren bepalen.

Wanneer de mensen in het verleden niet veel last hadden ondervonden van allerhande andere wezens, zou er nooit een beschaving zijn ontstaan, zoals u die nu kent. Dan zou nooit een mens een stok genomen hebben om zich te verdedigen en zou een ander, erkennende, dat dit wapen niet voldoende was, niet geleerd hebben, spitse stokken in het vuur te harden aan de punt. Er zouden geen wapens geweest zijn.

Indien de mensen zich alleen in de wereld best hadden kunnen redden, zouden er nooit stamverbanden ontstaan zijn en indien men niet beseft had, dat de een dit beter doet en de ander dat, zouden er nooit strijders zijn gekomen, die landbouwers gingen beschermen ten koste van hun vrijheid. Dan zouden er geen naties ontstaan zijn. En zonder naties zouden er geen nazi's zijn geweest.

Dan zou nu Mao waarschijnlijk nog een tevreden boer zijn geweest, Karl Marx had vele rotstekeningen gemaakt en Hitler had mogelijk de gevels van anderen mooi in de verf gezet, in plaats van een inelkaar laten slaan van andermans voorgevel.

Maar het is nu eenmaal anders gegaan. De mensen houden zich bezig met macht, geweld, strijd, tasten de vrijheid van anderen aan en trachten gelijktijdig voor zich zekerheid te vinden in kuddevorming.

Wie wil beseffen, wat menszijn betekent, zal de moed op moeten brengen te zien naar het werkelijke wezen van de mensheid en ook van zichzelf. En wanneer je al kijkt naar de feiten, moet je ook maar even de tijd nemen om te zien naar de pretenties, die vele mensen hebben.

Trouwens, zonder pretenties kom je niet ver in uw moderne wereld. Wie verder wil komen, heeft drie dingen nodig: enige kennis, veel pretenties en een heel grote kruiwagen. Maar wanneer je als mens eens eerlijk naar jezelf kijkt, zul je toch jezelf wel af moeten vragen, of je nu werkelijk meer bent dan een ander, meer weet dan een ander enz. En wanneer een ander beweert je meerdere te zijn, moet je je eens afvragen, of dit wel waar kan zijn. Ken je echter die ander? Neen.

Een mens weet niet, wat in een ander mens leeft. Wat voor u geen betekenis heeft, kan voor die ander juist erg belangrijk zijn, of een grote belasting betekenen enz.

Als mens moet je volgens mij beginnen met de erkenning, dat je nooit werkelijk de meerdere of de mindere van een ander kunt zijn volgens menselijke erkenning, omdat je niet in staat bent de werkelijke waarde en betekenis van die ander te overzien.

En wanneer u nu toch bezig bent met dergelijke gedachten,

zou het wel eens de moeite waard kunnen zijn je te realiseren, dat je aan anderen andere maatstaven aanlegt dan aan jezelf. Want de mens meet zelden met twee maten, tenzij het om hemzelf gaat. Dan gebruikt hij altijd de meest milde maatstaven, want hij is uiteindelijk zijn eigen beste maat. Vandaar, dat zo weinig mensen van maathouden weten.

Wanneer een mens matigheid op de juiste wijze, ook in zijn beoordeling van anderen, weet te beoefenen, houdt hij tevens maat in zijn zelfverheerlijking. Wat niet zo moeilijk is, wanneer je eerlijk bent tegenover jezelf.

Maar helaas redeneren de meeste mensen als volgt: Wat een ander aan goeds over mij zegt, is natuurlijk goed, zelfs wanneer ik dacht, dat het verkeerd was. Maar als een ander zegt, dat ik ergens verkeerd ben of heb gedaan, voel ik zelf wel aan, dat het toch juist of goed is. Dus doe ik alles goed en moeten alle fouten, die ik rond mij zie, wel van anderen stammen.

Ook mentaal en geestelijk zie ik deze benadering helaas te veel voorkomen. Ik heb natuurlijk groot respect voor mensen, die zichzelf en hun gehele leven opofferen voor een bepaald denkbeeld. Maar wanneer die idee nu toevallig van een ander komt en zijzelf niet geleerd hebben daarover na te denken, komen zij in feite niet verder dan een imiteren van uiterlijkheden, zonder dat er van een innerlijk besef sprake is.

Verheerlijk deze mentaliteit niet te veel. Het mag mooi lijken, wanneer iemand met woord en daad een meester uit het verleden nabootst, maar dat brengt de wereld niet verder. Wat die wereld nodig heeft, is een reeks van nieuwe denkbeelden en handelwijzen, aangepast aan de toestanden, zoals die nu op de wereld bestaan.

Eenzijdigheid betekent veelal: het steeds weer herhalen van dezelfde fouten, terwijl men kunstmatig blind tracht te blijven voor de gevolgen daarvan.

Om het eenvoudig te stellen: de mensheid heeft geen behoefte aan een steeds verdergaande specialisatie op welk gebied dan ook, zeker niet op zedelijk gebied. Om werkelijk voort te kunnen bestaan en de mensheid als geheel steeds verder te ontwikkelen, is juist synthese nodig: het erkennen en samenbrengen van alle kennis, alle bewustzijn, alle geestelijk en stoffelijk weten en vermogen.

Het grote nadeel van deze tijd is, dat de meeste mensen niet bereid zijn te beseffen, wat zij weten. Zij beperken bewust hun besef van heden en werkelijkheid om volgens een systeem te kunnen werken, dat eenzijdig en in feite reeds achterhaald is.

Men weigert de theorie voortdurend aan de feiten te toetsen en tracht liever de feiten zover mogelijk aan de theorie aan te passen, terwijl men aan alle andere feiten maar liever voorbijgaat, doende of zij niet bestaan.

Wie zo handelt, zal nooit werkelijk meer bewust en geestelijk meer evenwichtig kunnen worden. En dat is volgens mij toch het doel van alle bestaan in de stof.

Goeden avond (vragen eerste onderwerp en tweede onderwerp sterk bekort.)

d.d. 13 juni 1975

-0-0-0-0-0-